

Fülesi Lajos (1946 - 2007)

Elment! Fülesi Lajos elment! Minden rokonunk, barátunk vagy közeli ismerősünk elvesztése megrázó. Megrázó, mert visszavonhatatlan, de – egyben – elgondolkasztó, ha olyan embert gyászolunk, akinek az élete tiszteletet parancsoló volt. Lajos, családjához és munkájához ragaszkodó, nagy szakmai tudással, tapasztalattal rendelkező, szerény ember volt. A Bánki Donát Gépipari Műszaki Főiskolán szerezte meg az általános üzemmérnöki diplomát. Életének egyik jellemzője a folyamatos tanulás volt. Minden feladatához maximális igényeket támasztott önmaga számára. Nem elégedett meg a szervezett képzések, tanfolyamok által "igazolt" ismeretekkel (pl.: posztgraduális felsőfokú sugárvédelmi tanfolyam), hanem élete végéig folyamatos önképzéssel bővítette ismereteit. Természetesen, így a szakmai minősítések terén is, a maximumra tört (RT3, PT3, VT3, MT3).

Hagyományos értelemben, csak két munkahelye volt: Április 4. Gépipari Művek (1967-1982), Budapesti Kőolajipari Gépgyártó Rt. (1982-2001). Itt alapozta meg az elméleti és gyakorlati tudását, illetve szerzett sok szervezési tapasztalatot, amelynek eredményeképpen kinevezték a vizsgáló laboratórium vezetőjének.

A roncsolásmentes vizsgálatban érintettek szerencséjére, Lajos "munkaéletének" szerves részét képezte a szakmai szervezetekben (MAROVISZ, GTE), illetve a vizsgáló személyzet képzésében, minősítésében (SZTÁV, MHE) való aktív tevékenység. Aktív, de nem a megszokott értelemben, hanem az Ő értelmezése szerint. Amikor azon gondolkodom, hogy mégis mi jellemezte Őt a legjobban, a szerénysége, a tudása, vagy a mélységes családszeretete, akkor – legalább is nekem – úgy tűnik, hogy a segítőkészsége mindenkinek feletti volt. Humánus ember volt. Úgy élt, hogy mindenkinek adni akart abból, amivel rendelkezett. Tudása, embersége mindenki számára nyitva volt, minden feladatot elvállalt, amelyet hasznosnak tartott és önzetlensége mindenki számára ismert volt. Számára nem az volt a kérdés, hogy ki kért tőle valamit – tudást vagy munkatevékenységet – hanem az, hogy valahol támogatható egy ügyet! Kiemelt fontosságú volt számára minden szakmai feladat, de az emberi problémákat is érzékenyen kezelte.

Ugyanakkor azzal a ritka tulajdonsággal is rendelkezett, hogy megértéssel, elnézéssel tudta elfogadni mások emberi gyengéit, de a maga számára igen magasra helyezte a mércét etikai és szakmai értelemben! Minden feladatát maximális igényességgel végezte.

Rendszeresen oktatott. Azonban feladata, saját felfogása szerint, nem ért véget a képzési tevékenység pontos elvégzésével. Minden elvárható igényt meghaladóan, felügyelt az oktatás egészére, így a környezete is sokat átvett az Ő gondolkozásából. Vérében volt a nevelés. Nem szavakkal, hanem példájával!

A MAROVISZ-t szívügyeként kezelte. Minden feladatot elvállalt, amelyre megkértük. Írt tanulmányt, cikket, szervezett szakmai vitát, vezette a – működő! – Radiográfiai Szakbizottságot, karbantartotta a rábízott szabványokat a honlapon, szervezte az egi konferenciákat is. Igen, az utolsó konferenciánk előkészítésében még részt vállalt, pedig már nagyon beteg volt. Ezért előadását már nem tudta személyesen megtartani. Nagyon-nagyon fájlalta, hogy nem tudott Egerbe eljönni, de a szíve ott volt velünk. Ekkor került be a kórházba, ahol egy ideig úgy látszott, hogy visszatérhet közénk. A sors erre már nem adott neki lehetőséget.

Az arra érdemesek, lenyomatot hagynak maguk után. Lajosé mély, mert úgy élt közöttünk, hogy a gondolkozása, munkája és kapcsolata a környezetével, mondjuk ki, a világgal, mélységesen barátságos, szeretetteljes volt.

A búcsú pillanataiban nem kerülhetjük ki a kérdést: Vajon, hogyan élünk, milyen emberek vagyunk, és mit mulasztunk el naponta, amit pedig meg kellene tennünk?

Tarnai György